TeenBookTo

Ольга Саліна

СКАРБИ

ЛІТО МІЖ НАМИ

КНИГА ТРЕТЯ

Харків
«ФОЛІО»

1

— Ну це взагалі кринжово, — дивилася на себе в камеру мобільного замість дзеркала Танька. Дзеркало поруч було, але так їй звичніше. — Я в цій хустці як бабця.

— Класний контент для твого тіктоку, — поправляла такий самий шифоновий шалик на голові Ліна.

— Ще чого, — закотила очі. — Так ганьбитися я не збираюся. Ці «бумери» й так забагато на себе беруть — змусити нас на таке.

— Не забудь, що ці «бумери» — твоя мама й майбутній вітчим. І що в них сьогодні весілля. Тож доведеться потерпіти.

Танька театрально зітхнула:

— Але червона помада до цієї хустки так нічого, — зробила «губи качечкою». — Ок, візьму червону сумку — і проканає.

Зробити нечуване — одягнути на голову хустки, а точніше, модні шифонові шарфи, — Таньку й Ліну змусила грандіозна подія: весілля Таньчиної мами та дядька Володі. Спершу ті планували «просто розписатися», але дідо Іван і бабця Леся вперлися: треба брати

шлюб у церкві, інакше в селі не можна. Тітка Марина, хоч уже й була жінкою дорослою, ослухатися їх не посміла, а може, й сама цього хотіла, та соромилася зізнатися. З дядьком Володею було простіше: на пропозицію шлюбу в церкві відповів традиційне чоловіче:

— А я що, а я нічого. Як Маринка скаже.

Одружуватися вирішили на самому початку літа, щоб Тані й Романові не довелося пропускати навчання. Через тиждень після Трійці мав початися піст, а весілля в піст не роблять, тому в Сидорів довелося їхати мало не з останнього дзвоника у школі.

— Могли б і без нас це все замутити, — роздивлялася себе в камері смартфона Танька.

— Та ну, це ж прикольно — бути на весіллі власної мами, — знизала плечима Ліна.

Танька замість відповіді звично закотила очі й прицмокнула язиком.

— Готові? — заглянув у кімнату дідо Іван. Зовсім сивий, у коричневому брючному костюмі своєї молодості, він нічим не поступався денді, одягненому в стилі олдскулу.

— Ого, — мало слиною не вдавилася Танька. — Діду, та ти відпад!

— Скажеш таке, — удавано надув губи, хоч було видно, що комплімент припав до душі. — Я не хотів, мене примусили, — показав на костюм. — А вас якби не знав, то й справді повірив би, що переді мною слухняні дівчата, а не «вертеп», до якого я звик.

Танька показала пальцями ріжки над головою, і Ліна розсміялася.

— Лесю, — пішов у кімнату дідо Іван, — можна я це зніму? З мене зараз навіть кури сміятися будуть.

— Не можна, — почувся голос бабусі. — Купили цей костюм як весільний — на весілля ти його й одягнеш.

Ліна ввімкнула плойку й одне за одним крутила пасма волосся. Вона так і не навчилася робити це так само красиво, як більшість дівчат: кучері виходили нерівні, стирчали в різні боки, а деякі взагалі не хотіли завиватися.

— А я розповідала, як колись хотіла собі накрутити волосся? — зазирнула в кімнату бабуся Леся.

— Разів сто, — гмикнула Таня.

— А мені ні, — Ліні було цікаво почути ще одну родинну історію.

— У нас, звичайно ж, електричних плойок не було, — втішилася бабуся, що її хтось слухає. — Тато зробив мені довгі залізні щипці, які треба було нагрівати на вогні. Як я тішилася! Бо всі дівчата вже крутили локони, а я тільки-но випросила в нього таку штуку. Нагріла ті щипці, взяла пасмо, закрутила навколо — і чую: смаленим тхне. Так волосся й лишилося на щипцях. Я ж не знала, скільки його гріти. Пів року в хустці ходила, — заливалася сміхом.

Ліні від тієї історії чомусь було не до сміху: згадала, як сама колись обрізала собі волосся, бо здавалося, що це простіше простого, і як потім реготали з неї в школі.

— Плакали? — спитала бабусю Лесю.

— Плакала, але не за волоссям, а за щипцями, які тато зопалу закинув аж на стрих.

Після того навіть Ліна раз у раз перевіряла, чи не надто гаряча плойка, щоб не спалити волосся.

— Дівчата, пора виходити, — до кімнати зазирнула бабуся Леся у блакитній шифоновій сукні й хустці в тон. Навколо розлітався тонкий квітковий запах парфумів, якими вона користувалася тільки на великі свята.

— Ну, ба, — надула губи Танька, — ще купа часу.

— У церкву запізнюватися негарно, — помахала їм пальцем, наче малі.

— Пішли, — зітхнула Танька й кивнула Ліні, що саме ледь торкнулася губ прозорим блиском. — Ти що, ба побачить, що фарбуєшся в церкві, — з'їсть тебе.

— Я непомітно, — підморгнула.

— Швидко вчишся, родичко, — штрикнула її в бік. — Хочеш сьогодні бути найкращою подругою нареченої?

Ліна кволо всміхнулася. Усе її сьогоднішнє вбирання й макіяж мали одну-єдину мету — вразити Андрія... Після Різдва у Сидорові вони не припиняли спілкуватися ані на день — листування в месенджерах, аудіо, відеокружечки в телеграмі, дзвінки щовечора й годинні розмови. Ліна часом навіть засинала з телефоном під вухом, а вранці мусила йти до школи з розпущеним волоссям, щоб приховати втиснуті сліди на шкірі. Про те, як проведуть разом літо, говорили так багато, що їхніх спільних планів вистачило б на рік-два, але точно не на півтора місяця. Що ближчим ставав день майбутньої зустрічі, то більше хвилювалася Ліна: а раптом розчарує його? Раптом наживо йому буде нудно з нею спілкуватися? Вона добре бачила, як змінилася останнім часом: дитячі риси обличчя зовсім відступили, десь схудла, а десь округлилася. З шаленою швидкістю перетворювалася на маленьку жінку, та це вже не лякало.

Ще тиждень тому Андрій написав, що постарається приїхати в село в день весілля. Ліна відмовляла, мовляв, навіщо поспішати — попереду ще є час, але хлопець уперся:

— Думаєш, я зможу бути в Тернополі, знаючи, що ти так близько? Та й поговорити є про що. Треба не марнувати часу.

Вранці Андрій надіслав голосове, де розповідав, що запізнився на автобус і приїде тоді, коли спіймає наступний. Ліна полегшено видихнула: їй не хотілося шукати

часу на зустріч із коханим, поки в хаті коївся такий армагедон — усі метушилися, запізнювалися, щось шукали.

План святкування був такий: спершу вінчання у церкві, далі — у спеціально замовлений автобус і на святкування в ресторан. Таньчина мама, тітка Марина, дуже хотіла, щоб весілля було з живою музикою, «як колись». Бабуся Леся намагалася ще її вмовити зробити все за їхніми сільськими звичаями, але та вже не піддалася:

— Ага, ще вельон мене вдягнути примусьте, — сміялася.

— Вельон одягають дівчата, — крутив пальцем біля скроні дідо Іван, — а тобі хіба корону, бо не могла собі ціни скласти так довго.

Усі заливалися сміхом, а Ліна згадувала, як іще пів року тому мріяла, щоб ці люди стали її родичами, і як Різдво здійснило це неймовірне бажання. Проте дівчина хвилювалася, наче заміж мала виходити не тітка Марина, а сама. Зустріч з Андрієм була важливою ще й тому, що вона також мала що йому сказати.

«Набереш мене — і зорієнтую, де я», — написала повідомлення за хвилину до того, як під'їхав хтось із родичів дядька Володі на синьому БМВ і всі четверо — Танька, Ліна, дідусь і бабуся — почали моститися в салоні автівки.

Наречені збиралися у дядька Володі вдома й приїхати до церкви мали одразу звідти.

— Могли б і пішки пройтися, — огризався дідо, обсмикуючи трохи затісний костюм зі своєї молодості.

— Маринка сказала їхати, — не менш сердито відповіла бабуся Леся.

— То хай би там, у своєму Лисичанську, заміж і виходила. Там хоч на лімузині їдь, а тут з нас люди сміятися будуть.

— Тобі важко? — штовхала його бабуся Леся. — Ніби щодня вона заміж виходить.

Ліна милувалася тими сварками, перемішаними з гумором. Тепер зрозуміла, як сумувала за новими родичами. Вдома не було нудно — другий семестр дев'ятого класу виявився насиченим і в навчанні, і в житті родини, але, дізнавшись, що знову поїде в Сидорів, уперше по-справжньому зраділа. Сьогодні, у цій тісній автівці, почувалася частиною єдиного цілого з цими ще донедавна чужими людьми.

Біля невеличкої церкви вже зібрався натовп.

— Нічого собі, — присвиснула Таня, визирнувши крізь скло. — Ба, ти ж казала, що подивитися на шлюб прийдуть тільки найближчі.

— А я хіба винна, що в нас стільки родичів? — звела брови, зображуючи безвинність.

— То все сороки, яким цікаво, як жінка в такому віці шлюб братиме, — гмикнув дідо Іван.

— Якому такому, цікаво? — Танька мала настрій поговорити. — Діду, ти, виходить, ейджист.

— Не знаю, хто це такі, але якщо ми зараз з машини не вийдемо, то люди прийдуть дивитися, чи тут комусь не стало зле, — відчинила дверцята бабуся Леся.

Половина жіночок, що підпирали спинами стіни навколо церкви, кинулися до неї вітатися й обійматися.

— Може, я вас тут почекаю? — з останньою надією сказав дідо, та бабуся Леся показала йому кулак, і той нехотя вийшов.

— Боїшся, що зайдеш у церкву й з тебе дим піде через гріхи? — пропекла його поглядом дружина.

Дідо Іван слухняно виліз з автівки.

Ліна одразу пішла за ним, не чекаючи Таню. Їй було соромно зізнатися, що досі жодного разу не бачила,